

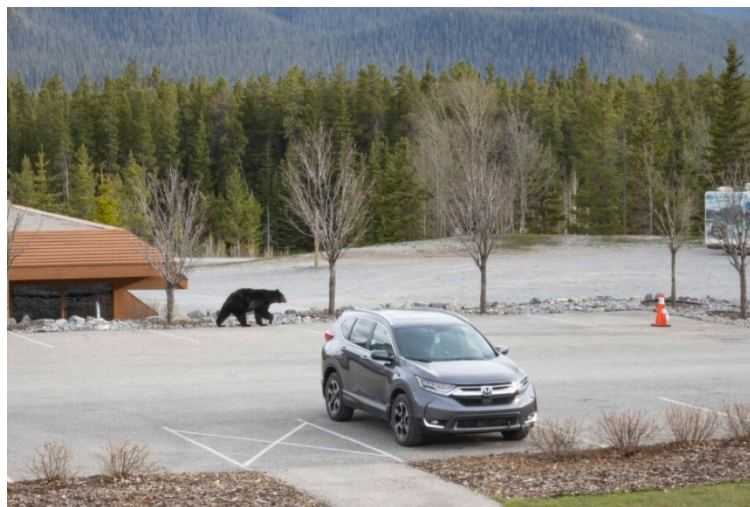
Canada,

treinen en beren

Canada is groot: het is 260 keer zo groot als ons land. Er wordt dan ook veel gevlogen van de ene plaats naar de andere en anders reist men per auto. Er zijn natuurlijk wel treinen in Canada, maar die stoppen wonderlijk genoeg niet altijd in of bij de steden, zeker niet in het westen van dit grote land. Regina, Calgary (juist de plaatsen waar mijn beide tantes wonen), geen station te bekennen. Maar er is wel een trein van Toronto naar Vancouver, over een afstand van meer dan 3.300 km. En van die lijn gaan we gebruik maken. Tot Winnipeg dan. We boeken bij Via Rail: twee dagen en één nacht, je kunt kiezen uit twee keer per week.

Er wordt op de website van Via Rail volop reclame gemaakt voor de 'dome', een glazen bult op een van de wagons met een 'spectacular view'. Alleen dat het daarbinnen bijna vriest, staat dan weer niet in de lovende beschrijving. Maar dat is nog niet het ergste. De trein is eigenlijk gewoon een sneu boemeltje. Waar we langs een weg rijden, halen auto's ons probleemloos in. Het is enkel spoor en we staan om de haverklap stil, omdat er een vrachttrein moet passeren en die hebben allemaal meer dan 200 wagons en allemaal voorrang. Het landschap is nog saaier dan saai. Alles is plat, bossen, meertjes, omgevallen bomen, moeras en verder niks. We zien drie keer een zwart vogeltje met een oranje kopje. En dat is het. Als we dan eindelijk, vijf uur te laat rond middernacht in Winnipeg aankomen, moeten we de security uit bed bellen om in ons appartementje te komen en hebben we honger. GA DUS NOOIT MET DEZE TREIN REIZEN IN CANADA.

Vanaf Winnipeg zijn we echter baas-in-eigen-auto en we zullen dit robuuste voertuig (we krijgen een gratis upgrade, omdat ze geen kleine autootjes in Canada hebben) in Vancouver achterlaten. We rijden (alleen maar rechtdoor) naar Regina en Calgary waar we mijn tantes bezoeken en dat is heel fijn. Daarna trekken we de Rocky's in. Het is nog vroeg in het jaar voor de Rocky's, maar de beren zijn wel al uit hun winterslaap en ze hebben honger. Onderweg loopt er een enorme grizzly in de berm. In de sneeuw, want overal ligt nog sneeuw. Een flink aantal wegen is nog afgesloten en dat tegen het einde van mei. Koud is het ook. Bij Lake Louise maken we een geweldig mooie sneeuwwandeling van 7 km langs de oevers van het meer. Maar er zijn dus wel beren.

In Saskatchewan Crossing kijk ik, al thee zettend uit het raampje van onze motelkamer en er scharrelt een zwarte beer achter onze auto. Hij is heel groot, maar heeft meer belangstelling voor een camper die verderop geparkeerd staat. Op de achterpoten staande kan hij makkelijk bij het dak, de camper schudt heen en weer. Hij blijft een poosje snuffelen, maar vertrekt teleurgesteld weer het

bos in. Die had ik dus niet tegen willen komen op een wandeling. Dan moeten we op weg naar Vancouver nog even over de Sunwapta Pass (2030 m) waar het 2 graden boven nul is en het een beetje sneeuwt. O jee, een mama-beer met twee jongen. Heel grote jongen. We blijven heel stilletjes in de auto zitten. Als ze de helling opgeklimmen zijn, rijden we door.

In Jasper slaan we voor vier dagen in, want we gaan naar 'Twin Peaks Resort', zijnde vijf blokhutten rond een grasveldje in Valemount. We zijn inmiddels in BC en daar is het niet koud en er ligt ook geen sneeuw meer. Hier zijn dus ook beren. Sandy, de echtgenoot van Donna, die dit resort draait, trakteert ons op een smakelijk verhaal van een grizzly, die vorig jaar het geitje uit de voortuin opgegeten heeft. En als hij hoort dat we wandelingen willen maken – er zijn twee mooie wandelingen uitgezet in de omgeving – komt hij direct aansnellen met een hele uitrusting. We krijgen bearbells, de instructie om toch vooral veel en luid te praten, een enorme anti-berentoeter en een bearspray. En die moeten we allemaal bij de hand houden. Want we hebben toch wel een sandwich mee? Ik bedoel maar, zegt hij veelbetekenend. 'There's lots of them these days.' Beren houden dus ook van sandwiches.

En zo komt het dat ik rinkelend, luid pratend, met een bearspray in de ene en de toeter in de andere hand, de bergen op- en af loop. Die toeter is zo'n ding zoals ze die in stadions gebruiken, hij maakt een geweldige herrie. Ik moet toegeven het helpt wel, geen beer te zien. Ook geen ander wild natuurlijk, alleen op de cranberrytrail, waar geen cranberries groeien, maar nu wel al wilde aardbeitjes zijn, spotten we een paar Nijlganzen die waarachtig al jongen hebben. Maar daar hoeven we niet voor naar Canada, die hebben we thuis in Gouda ook (helaas), in de vijver van het park.

Een heel onverwacht goedmakertje zijn de kolibri's die om de blokhut zoemen. Ze gaan zo snel, dat ik ze eerst niet zag, alleen maar hoorde. En toen ik ze wel zag langsflitsen, dacht ik in eerste instantie dat het een uit zijn krachten gegroeide meikever was. Precies zo'n geluid. Aan het dak van de blokhut hangt een speciale kolibri-voeder met suikerwater en dat vinden ze geweldig lekker. Elk jaar komen ze uit het noorden van Mexico, waar ze overwinteren. Ze bouwen nesten in de naaldbomen hier en de eitjes zijn zo groot als het nageltje van een baby (zegt Donna, onze spraakzame gastvrouw). Ze zijn rood, groen en goud en prachtig. We gaan met spijt weg uit dit fraaie gebied. En op weg naar het Manning National Park zit alweer een beer in de berm. Goedmoedig kijkt hij naar de auto en gaat daarna zijn eigen gang. Dus ja, er zijn beren in Canada.